

Coming out | Sek artikelen

Richard Schoens

Coming out
novelle

Eerder verschenen:

Polonaise op de Dam, toneelwerken (2016)

Zürich – Amsterdam en andere verhalen (2017)

© 1988-2019 Richard Schoens

Auteursfoto: Mirko Ampt

ISBN 978 94 021 9154 7

www.ricschoens.nl

voor Mirko

Inhoud

Voorwoord 9

Coming out 15

Sek artikelen 79

Voorwoord

Toen ik zo'n jaar of negentien was vond ik het welletjes geweest: ik wilde iedereen duidelijk maken dat ik op mannen val en niet op vrouwen. Voor mijn gevoel hing dat toen als een blok aan mijn been. Niet zozeer dat ik er zelf heel erg mee zat of er depressieve gevoelens over had. Integendeel. Voor mijzelf had ik het al volkomen geaccepteerd. Ik vond meer dat ik door er niet open over te zijn, ik alleen maar aan het liegen was, maar ook dat ik mijzelf (ook door anderen) liet beletten mezelf te zijn. Achteraf gezien onzin natuurlijk: bijna iedereen in mijn omgeving had het al lang door. Ik was zelf degene geweest die zichzelf almaar in de weg had gezeten. En mij ook ontzettend zenuwachtig had gemaakt over de reactie van mijn ouders en mijn familie op mijn 'bekentenis.'

'Joh, dat had ik altijd al in de gaten,' was volgens mij het eerste dat mijn moeder zei. Had dat verdorie al eerder gezegd, dan had ik mij niet zo te sappel hoeven

maken! Hele visioenen van het uit huis gegooid worden en op straat onder een brug leven waren aan mijn netvlies voorbijgetrokken. Enige theatraliteit was mij niet vreemd...

Ongeveer drie jaar daarvoor was ik begonnen met het schrijven en in eigen beheer uitgeven van kerstgeschenken; korte verhalen die ik als kerstgroet stuurde aan familie en vrienden. Dát leek mij een uitgelezen kans om aan iedereen duidelijk te maken hoe de vork bij mij in de steel zat. Op die manier hoefde ik het niet persoonlijk te vertellen, maar kon ik het gieten in de vorm van een verhaal. Ook om de mogelijke eerste schrikreactie bij mensen te dempen, omdat ze niet direct naar mij hoefden te reageren, maar eerst de tekst in zich konden opnemen (het kan natuurlijk ook zo zijn dat ik gewoon te schijterig was om het mensen zelf te vertellen...)

In het jaar dat ik twintig werd, begon ik met het schrijven van *Coming out* om het met kerst dat jaar te versturen. Begeleid door een brief, waarin ik met veel omhaal van woorden heel omslachtig uitlegde hoe het nou eigenlijk zat. Met kloppend hart gooide ik de boekjes in de brievenbus. Nu kon ik niet meer terug! Gespannen wachtte ik op de reacties... die bijna niet kwamen! Alleen van mijn schoonzus kreeg ik een lief boekje opgestuurd met gedichten over de liefde en van een goede kennis een prachtige lange brief waarin zij mij alle steun en geluk van de wereld toewenste. Ik herinner mij wél dat mijn vader naar mijn slaapkamer kwam (ik woonde nog thuis) en even zijn hand op mijn schouder legde. 'Je blijft altijd mijn zoon, jongen.' Dat was het. En natuurlijk mijn moeder: 'Joh, dat had ik

altijd al in de gaten. Doe je wel voorzichtig? Ik wil je niet kwijtraken aan Aids.’ Altijd heel pragmatisch geweest, mijn moeder.

Het boek teruglezend, nu zo’n dertig (!) jaar later, ben ik best trots op wat ik toen, als twintigjarige, heb geschreven. Ondanks de moderne tijd van tegenwoordig, met internet, mobiele telefoon en social media, denk ik dat het proces van voor je geaardheid uitkomen nog steeds hetzelfde is. En de twijfel, angst voor afwijzing, het romantiseren en verlangen naar liefde een universeel gegeven, dat van alle tijden is.

Toen ik mijn coming out eenmaal had gehad (en die dus heel erg bleek mee te vallen) ging ik los. Op heel beschaafde wijze dan: ik werd redactielid van *Sek*, het toenmalige verenigingsblad van de Nederlandse Vereniging tot Integratie van Homoseksualiteit COC. Ik vond het heel spannend om met mede homo’s het blad te vullen, interviews te houden over het onderwerp en mijn artikelen en een aantal verhalen (die zijn opgenomen in mijn in 2017 uitgegeven bundel *Zürich-Amsterdam*) gepubliceerd te zien.

Na ongeveer anderhalf jaar ben ik daar weer mee opgehouden. Ik merkte dat de verhoudingen tussen de vrouwen- en de mannenredactie (die had je toen nog) niet altijd even soepel verliepen. Bovendien begon ik het enkel en alleen maar schrijven over het onderwerp homoseksualiteit al snel heel eenzijdig en beperkend te vinden. Toch is het thema homoseksualiteit een belangrijke rode draad gebleven in alles wat ik sindsdien heb geschreven (nou ja, ook weer niet zo vreemd natuurlijk). En de artikelen teruglezend gaf mij